

Blanca Llum Vidal (Barcelona, 1986) ha participat a la *Pedra foguera* —antologia jove dels països catalans—, a *Quàntiques* —10 poetes joves en diferencial femení—, a *Allò de dintre* —homenatge poètic a Joan Ponç—, a *Ningú no ens representa* —poetes emprenyats— i a *Màscares i reclams* —vint dones poetes interpreten Montserrat Abelló. Ha publicat *La cabra que hi havia*, *Nosaltres i tu*, *Homes i ocells* i *Visca!*. Ha editat les *Dues Catalunyes* d'Àngel Carmona i l'obra poètica d'Àngel Guimerà. Ha traduït, amb Arnau Pons, un fragment de *La Douleur* de Marguerite Duras. Intenta barrejar la Rodoreda amb la Tsvietàieva i en Roure quan diuen que «ho acuso tot de ser massa bonic», que «només jutjo els jutges» però que «som-hi, que n'hi ha/ per tots i en sobrarà».

JAFRE

Era l'estepa, el que volies. L'estepa fosca i desolada, el que volia. La pedra seca, el tall de roca, una terra amb ulls de bèstia i llengua llarga, el que volíem. Una plana amb una porta. Una porta sense marc o de marc aire i vora el caire. Una taula de lladre o de dimoni i el pa sec amb ceba crua. Demanar el pot de mel quan ja s'acaba. Gratar els camins i escurar el pot i entrar picant dos o tres cops. Fer-se amic del tigre blanc, agafar l'os de la muntanya, fer-ho sovint, de notar el crani, i dar-li el colze a un ase vell. Repicar el seny i regalar-li a n'el patir un silenci d'esquelles. Era el cor que es fa petit com l'avellana, el coll amunt i el nin a coll, la selva estranya amb la quietud i el vi ranci amb seguidilles. Eren les mans, la lluna negra i un udol de veu humana. Era el mas, trobar la font, seguir el gat seguint la gata. Era llampec. Ajuntar els dits, cercar la nimfa i llegir-li la fòbia. Era partit, serà per tots, foren les punxes, les branques dels pins foradant-nos la llana i un ocell veient de prop la revinclada.

D'Homes i ocells

LA FLOR DE DINS

Pensava que un fill és sempre un esqueix del teu cor capaç de viure, i créixer, i brostar pel seu compte. És, talment un tany de roser, una sarment de parra, o un brot de llorer capaços d'aferrar lluny de la soca
Gabriel Janer Manila

L'amour n'a pas peur de la peur qui est dans l'amour
Hélène Cixous

No hi ha conjur.
Només el cos
tan ple de pell,

Blanca Llum Vidal

tan ple de pells,
tan ple de l'altre.
No hi ha conjur:
és una tarda.
La tarda nostra
amb tot obert
fins a l'estrella:
la tarda al vent,
la tarda a terra.

No hi ha miracle.
Només un tany
de rosa endins
que se'ns escapa
i que no tant.
No hi ha miracle:
és una flor.
La flor infinita
amb la flor eterna
i tant se val:
la flor de dins,
la flor més seva.

No hi ha després.
Només els dits
damunt la panxa
i que ara vinc,
que ara t'escolto.
No hi ha després:
és el delit.
L'ànima solta
i els sentits que
s'arremolinen:
delit de món,
delit de néixer.

Blanca Llum Vidal

BALADA DE L'HABITUD I LA BRUIXA

Tan un se'n fot, que se li acaba el riure
Villon

*Venera, llavors, lo destí funest,
enalteix el macabre benestar*
Andreu Subirats

Tota revolució és, al principi, la gran desconeguda
Volin

L'amor estret, la cosa enterca,
el posseït que posseeix, la santa còpia,
el cos eixut, la dansa eixorca
i cada nit cadena al puny
i cada nit la lletra morta
i cada nit apaga el foc,
lliga't els dits, la gola llarga,
el crit estrany i tapa't tot,
que cada nit la Bruixa torna.

La barca al port, la mar tan lluny,
la casa nostra i tot a lloc: la pell segada,
el cap travat, la rampa treta
i la prudència a la dula
i la prudència món obert
i la prudència que s'engreixi,
da-li-ho tot, da-li la ràbia
i da-li el pit de tanta por,
que cada nit la Bruixa torna

i l'Habitud, que s'hi rebolca,
ve amb la fam d'apuntalar-la,
senyalar-la i creuclavar-la
des del cap fins a l'escombra,
des dels peus fins a la llengua,
des dels ulls fins a l'esquena
i tot és dèria, entercament,
i la fam, la fa tan ampla,
que de fam ni se'n mor farta,
prò cada nit la Bruixa torna

Blanca Llum Vidal

i amb l'Habitud la boca encesa:
mal puada i mala bèstia, cap de lluç,
adobacossis de mal llamp, afonacases,
botiflera, flor pansida i mamarratxa,
burdimanya, crema cebes, cara rància,
despenja figues i marinera de bassiol,
beata a les fosques, atuda candeles
i cul d'església, que t'han podada
a ras de soca i que la cara la tens d'allò
que en fan els taps, baixa de sostre,
roba melons i mastega... mastega parenostres,
que cada nit la Bruixa torna.